

CESTOVNÍ DENÍK

/ Aforismy, úvahy a zamyšlení/

OPTICKÝ KLAM je, když dvě paže vytvoří otáčivým pohybem okem viditelný kruh. Jestliže je pravda ve víření slov, jaká je její podoba, když slova znehybní?

PSÁT POEZII je zpočátku velmi snadné, ale čím více se dostáváme pod kůži tomu z čeho vidíme povrch, tím narůstá i naše kritičnost. Stává se zdánlivou přítěží a strážcem našich slov. Jakási cudnost srdce nám uzavírá ústa.

ČLOVĚK musí být nemocen, uzdravit se a znovu onemocnět, aby dokázal posoudit zdraví a nemoc.

JEDNOU pomine všechno napětí a všechna slova budou roztříděna podle své váhy. Zmizí řetězy příčin nebo se stanou nedůležitými. Skutečnosti všedního dne vstoupí do obrazu už jen jako podkladní materiál.

MNOZÍ toužící po jistotě a neproměnlivosti iluzí odmítají změnu. A tak teprve mrtví se stávají jejich vlastnictvím. Ta neproměnlivost činí smrt strašnou i velkolepou. Così zabydleného v pohybu se stane věcí.

LŽI, kterým všichni věří, jsou ve výhodě proti pravdám, které jsou neuvěřitelné.

PO OSVOBOZENÍ z přímé nadvlády násilí přichází násilí souvislostí a vztahů.

ZAVŘEL JSEM svůj stín do tmavé komory a řekl si, rozplyne se ve své podstatě. Ale prchaje před ním, vidím, jak prolézá klíčovou dírkou a běží za mnou.

KONAT NÁSILÍ je totéž jak říci jsem pitomec, nic lepšího jsem nedokázal vymyslet.

NEJNIČIVĚJŠÍ a nejbrutálnější síla na světě je lidská hloupost, když ta vytáhne do boje, nemusí o ničem pochybovat.

POZORUJI, jak si transparent s heslem "Za lepší zítřky" stavíte tak nešikovně, že vám zcela zablácí výhled.

NESPOKOJENOST nespočívá ani tak v tom co nemáme, ale daleko více v tom, jak moc si dovedeme uvědomit co nemáme.

KRITICKÝM MÍNĚNÍM o druhých bráníme své mínění o sobě.

CO MŮŽEŠ udělati dnes, posuzuj z hlediska toho, kdo bude zítra soudit včerejšek.

NIKDY neříkej "nikdy". Čas mívá občas opačný názor.

SNAD ani nezáleží na tom, jakou mám sílu, ale spíše domnívá-li se soused u stolu, pán sedící přes celou délku stolu i obsluhující číšník, že když si umíním zpřerážet jim nohy, tak že jim je určitě zpřerážím.

NEZÁVIDÍM úspěšným ani nelituji mučedníky, všechno se tak rychle mění, že bych si mohl poplést lítost se závistí.

VELIKÉ IDEE, to jsou takové balónky. Když se moc nafukují, uletí.

ROZSVÍCENÁ MĚSTA a rozsvícené hřbitovy vypadají z dálky téměř stejně.

KDO SPĚCHÁ, spálí mapu, kde je vyznačen směr, již před rozedněním. Vždyť jak jinak by si posvítil na cestu?

NEBOJ SE marnosti. Je-li vše marnost, i ona je marná.

CHCI-LI poznat člověka, dávám pozor, jakým vtipům se nejvíce směje.

KDO má strach, má o nepřítele víc.

I NIC je něco mezi něčím a něčím.

TAK MNOZÍ, chtějíce pochopit svět, berou dalekohled a nepoučení nahlíží do obrácených čoček. Proto se jim věci vzdalují, místo aby se přibližovaly.

JE ZAJÍMAVÉ, jak pravda, ryzí pravda, může znít falešně a pokřiveně, vstoupí-li do prolhaných úst.

PŘEPLNĚNÉ TRAMVAJE mi připomínají peněženky nabité drobnými mincemi osudů.

OVCÍ ZA OVCÍ odvádí vlk a ohrada je stále ochotnější otvírat se loupeživým výpadům.

FOLKLÓR je řeka, jejíž tok se téměř zastavil. A přesto se po nás žádá, aby byl dále nazýván řekou. Zvyky mají hodnotu, vedou-li dialog s dobou. Stanou-li se pouhou vzpomínkou bez pokračování, nemluví již k našemu citu a ztrácejí smysl své existence.

JAK MŮŽE být krásné, co není naplněné? Pochopení krásy je setkáním dvou obsahů. A tak nemusí být chtěné, nemusí být popsatelné, ale nemůže být prázdné.

SLOVA jsou přesná, ale marně buší na bariéru hluchoty, nejsou-li elektrizována vztahem mezi mnou a tebou, nikdy mezi mnou a jimi, ale vždy mezi mnou a tebou a to, byť jsi měl nespočet tváří, byť jsi byl v několika jednotlivcích. Porozumí-li si naše touha, pak slova, souhlasím, jsou velmi přesná.

STŮJME ZA SÍLOU dobrého mlčení. Mlčení, které je ve shodě s naší láskou. Není silnějších okamžiků nad ty v kterých mlčíme při vědomí, že slova by rušila jako nadbytečná. Stůjme proti mlčení a tichu vzdornému a vynucenému. Neboť tímto mlčením trestáme všechna svá příští slova.

ROZMRZELÍ svou únavou máme jedinou naději. Jiní přijdou po nás, čerství a zaujatí, plní víry.

NAŠE DNY jsou jako cihly klenby, v kterých je rozložena obrovská váha. Nevíme, který z našich dnů je vazníkem, místem, které rozhoduje o pevnosti nebo sesutí.

VLAKY přetrvají obraz těch, kteří nastoupili, všechna zpoždění a nedostatečnost. Od všeho oprostěny stále budou představovat dálku.

DOBŘE VÍME, že za odvahu se platí, ale již vůbec si nechceme připustit, že jen odvaha nás dokáže obdarovat.

ČLOVĚK MŮŽE stokrát vědět, že je marné přít se s hlupáky. Ve chvíli, kdy se projevíš činem, jsou tu. Pro hlupáky je čin tolik, čím je můrám světlo. Dokud ho neuhasí nebo neshoří v plameni, nedají pokoj.

NĚKDY jsou hlupáci pro nás úplným dobrodiním. Stíní nám a nutí bojovat i tam, kde bychom v pohodlí odpočívali. Tak jsme vlastně jimi provokováni k růstu, k překonání přítomné chvíle.

ZLODEJ KŘIČÍ: "Chyťte zloděje!"

Je to staré a nikdo už nenaletí. Tak stojíme a sledujeme jeho pohyby, tu chamtivost s kterou si plní kapsy, tu samozřejmost se kterou nás přehlíží.

Překážíme. Ale hrůza. Nakonec jsme obviněni z lhostejnosti a spoluviny.

Jím. Právě jím. A to všechno proto, že jsme se nerozběhli pronásledovat výmysl.

RÁNO jsme objevili před domem loužičky krve. Rozstříknuté kapky byly jak střípky červeného skla. Vedly někam daleko do polí. Celý dům se shromáždil k přešetření události. Fantazie slintající po dramatech se rozjela naplno. Sousedka z osmého patra si vzpomněla, jak večer zahlédla dvě krvavé svítící oči vykukující mezi popelnicemi. - Kousek dál, za keřiky rybízů, ležel cizí, rozsápaný člověk. Sníh pomalu padal a zakrýval odporné rány. Nebyla to příjemná podívaná, ani to nebylo dramatické. Děj byl uzavřen a tak jsme mu nevěnovali pozornost. Nakonec jsme rozhodli a každých pět metrů okolo celého domu rozmístili cedule s varováním: "Zákaz vstupu psům bez dozoru, obzvláště pak vzteklým a nebezpečným, kteří by chtěli ohrozit nás, mírumilovné obyvatele domu."

TAM, kde generace otců podklesává v kolenou, my povstáváme, abychom vstoupili do mezery. Ještě neotlučení tak dopodrobna, že by nás vítr nepřekvapil, led nepodtrhl ale i tak neotlučení, že slézáme hory pro ně již příliš strmé, pro ně již příliš vzdálené, pro únavu jejich očí téměř neviditelné.

MALICHERNÉ usilování mnoha lidí má předpoklad v jejich neschopnosti nejen pochopit, ale vůbec se dotknout podstaty života. Vždyť ten, kdo dovede spoluprožít velikost notové partitury, netouží být užitečný tím, že kritizuje kaňku v levém rohu nahoře a otisk mastného palce v místě, kde se obrací list.

